

POTENSSI

SCIENCE IS FUN

1/2004

Sisältö

-
- 4 Pääkirjoitus
 - 5 Puheenjohtajalta
 - 6 Hallitus 2004
 - 8 Potenssi testaa:
Slovakia
 - 12 Maisterin päiväkirja:
Tanja muistelee
 - 14 Luentosalien valtiat:
Hannu Laakso ja Kalevi Kokko
 - 16 Delta on the Road:
MM-kyykkä ja Poronkusema
 - 18 Millaisia fyysikot ja matemaatikot ovat?
 - 20 Elokuva-arvostelu:
Fuck The Rules (Rules of Attraction)
 - 21 Suuri ekskuspesiaali:
Hannover 2004
 - 31 Ristikko
 - 32 Ioni-Joni

POTENSSI

Toimitus

Päätoimittaja Maria Uotinen

Toimituspäällikkö Martti Kaasalainen

Avustajat
Matti Irjala
Jarmo Kallunki
J-P Keskinen
Samuli Kotiranta
Timo Kulmala
Henri Salokangas
Tanja Suominen
Mikko Tuomi

Valokuvat
Matti Irjala
Martti Kaasalainen
Eero Louhenperä
Deltan arkisto

Ristikko Pauliina Niemi

Kansi
Hannoverin yliopiston edustalla oleva patsas
Matti Irjala

Ota yhteyttä potenssi@utu.fi

Levikki 350 kappaletta

Monistus Digipaino

Julkaisija
Turun yliopiston matemaattisten ja fysikaalisten tieteiden opiskelijoiden yhdistys Delta ry

Postiosoite
Delta
Fysiikan laitos,
20014 TURUN YLIOPISTO

Puhelin (02) 333 5079
Sähköposti delta@utu.fi
Www org.utu.fi/tyyala/delta/
Tili Nordea 220518-20106

Pääkirjoitus

Tulikaste

Huh huh... Koko kevät siihen meni, mutta valmista tuli. Kesän suuri kaksoisnumeromme sisältää melko kattavasti jo ohitetut kevään tärkeimmät tapahtumat, viimeisimpänä tietysti Saksan-ekskursion. Lisäksi aloitimme jälleen luennoitsijoiden esittelykierroksen ja kyselimme kuulumisia eräältä jo maisteriksi valmistuneelta. (Kyllä. Niinkin voi käydä, kun täällä tarpeeksi kauan kuluttaa aikaansa.) Ja sokerina pohjalla on fyysikoiden oma ristikko.

Tämä on siis ensimmäinen allekirjoittaneen toimittama Potenssi, ja jos edellisellä toimituksella meni aikaa taitto-ohjelman opettelussa, niin kyllä tämäkin toimitus sai aikansa kulu-maan lehdenseen parissa. Kiitos kuitenkin Eerolle hyvästä opastuksesta, ilman sitä lehden ilmestyminen olisi saatanut venyä joulukuun puolelle... Ja kiitos myös kaikille kirjoittajille.

Hyviä huomioita ja kritiikkiä otetaan mielellään vastaan, ja uudet kirjoittajat toivotetaan aina tervetulleiksi. Mutta pitemmittä puheita: lukekaa, kommentoikaa ja esittäkää juttutoiveita.

Hauskaa kesää kaikille!

Maria Uotinen
Päätoimittaja
makauo@utu.fi

Puheenjohtajalta

Oikein hyvää loppukevättä arvoisat Potenssin lukijat. Deltan toiminta on alkanut vuoden alusta suurelta osin uusin kasvoin. Hallituksessa on kuusi uutta verevää toimijaa, ja Potenssi on saanut uuden päätoimittajan. Lienee odotettavissa, että Potenssia ravistelee oikeakielisyyden kausi päätoimittajan humanististen harrastusten (pääaineena suomen kieli) takia. Uusi hallitus on myös saanut työstä kiinni ja palvelee jäseniä aina päivystysaikoina ti-to 12–13.15 ja muulloinkin, jos aikaa riittää. Tosin kesälomaa mekin pidämme. Tarkemmat psykologiset profiilit hallituslaisista löydät tästä kyseisestä lehdestä, joten jos tämän jutun lukeminen tökkii, niin siirry suoraan sivulle 6 käymättä lähtöruudun kautta.

Kevään alku on sujunut kuumeisten Saksan-matkavalmistelujen ja muiden suurien suunnitelmien merkeissä. Kevään loppu on taas kulunut selvittäessä, että mitä siellä Saksassa oikein tapahtui. Lue lisää aiheesta, sillä tämä tarina on tosi.

Hallituksen aikomuksena on muuttaa syksyn ensimmäisten viikkojen ohjelmaa hieman uuteen suuntaan, ja luvassa on ainakin uudet spehtaakkelit, "PiltGames", "PiltPicnic", Seurapeli-ilta ja keilausta uusien opiskelijoiden kanssa. Vanhat kunnon piltisuunnistukset ja muut perinteet saavat siis seuraansa. Jos sinulta löytyy ehdotuksia tai ideoita Deltan toimintaan, niin palaute-laatikko on tutulla paikallaan toimiston edessä ja hallituslaiset saa pysäyttää brainstormin sattuessa.

Oolrait, eipä sitten muuta kuin nähdään toimistolla tai käytävällä. Hyvää kesää kaikille!

Rock'n'roll!

Matti Irjala
Hallituksen puheenjohtaja
majuir@utu.fi

Vasemmalta: Markus, Tero, Matti, Maria, Sanna, Pauliina, Ansku, Jarmo, Sami ja Esko

VUODEN 2004 HALLITUS ESITTÄYTYY

Puheenjohtaja MATTI IRJALA

Opiskelee fysiikkaa kolmatta vuotta.
Matti on ainejärjestömme ehta Lundon dynastian perillinen ja kulkee siis Timpen viitoittamaa polkua omissa 45-numeroisissa jalanjäljissään. Toisin sanoen Matti on saanut luvan johtaa Deltan paskan-jauhantaa. Matti on myös hevosmakkaralla käyvä, ahkera ekskuilija, ja kaikki Oulun-eksquilla mukana olleet muistanevat Yöradion käheä-äänisen Elviksen. Matin suurin meriitti lienee kuitenkin Püssirohu kelder karaoke meester viime kevään Viron-eks-kulta. Lopuksi todettakoon, että Matti on jäärä.

Varapuheenjohtaja PAULIINA NIEMI

Opiskelee fysiikkaa neljättä vuotta.
Pauliina on hevvari irkkaaja ja laatutietoinen loimaa-lainen sekä ehdottomasti törkytāti. ”En ole saanut p...ua” onkin omakohtainen kommentti, jonka ei pitänyt päätyä Potenssiin. Ei silti sovi unohtaa, että Pauliinan kuvioihin kuuluu myös tamperelainen teekkari.

Taloudenhoitaja
SAMI NIEMI

Opiskelee tähtitiedettä kolmatta vuotta. Sami on Jyväskylästä, ja Sami on hukannut tumpunsa. Metalli pelasti Samin Jeesukselta. Sami on raggari. Lisätietoa kaipaavat voivat käydä osoitteessa www.sexylosers.com.

Monistevastaava
ESKO GARDNER

Opiskelee fysiikkaa toista vuotta. Dj Esko on Deltan kanadalaisvahvistus. Esko harastaa hippikutreja ja on muutenkin melko vaikea tapaus. Esko kuitenkin pärjää, sillä hän ymmärtää englanninkielistä tekstiä. Esko on Turun Sanomien keskiaukeamapoika.

Urheiluvastaava
TERO JALKANEN

Opiskelee fysiikkaa toista vuotta. Tero on ultimaattisesti urheiluun suuntautunut ultimatemestari. MM-kyykässä Tero oli ainut deltalainen, joka pääsi finaaliin – ja nyt ei puhuta kyykänpelaamisesta. Proffasta se lähti Teronkin tie. Tero on työnarkomaani.

Ekskursiovastaava
ANNA AHO (ANSKU)

Opiskelee fysiikkaa toista vuotta. Ansku on luonteeltaan aukkisantsari mutta periaatteessa nainen. Anskun huippusaavutuksiin kuuluu vuoden 2003 kännitontun titteli. Saamastaan tunnustuksesta huolimatta Ansku aikoo ruveta pakolaiseksi ja hakea turvapaikkaa lääkiksestä. Monet ovat varmaankin jo huomanneet, että Ansku on hiljainen (vain) nukkuessaan. Anskukin on antanut panoksensa Yöradiolle, josta muistamme hänet ehkä paremmin Anneli Temppukakkana. Ansku on Kanuksesta ja siis Esko Ahon klaania. Baarista tullessaan Anskun voi nähdä harrastavan soolomutapainia tien vierustoilla.

Tiedotusvastaava
MARKUS BATTARBEE

Opiskelee fysiikkaa toista vuotta. Markus on munanpaiston mestari. Hän on viikinkien sukua ja aito sääriblondi. Sen lisäksi Markuksen ominaisuuksia kuvaavat käsitteet karvapossu ja partiointiaani mölyapina. (Luulisi kaikkien jo näistä tunnistavan...) Myös Markus pääsi Yöradion eetteriin, transformersdiittina. Markus on Paimiota.

Sihteeri
MARIA PIHLAJANIEMI

Opiskelee fysiikkaa kolmatta vuotta. Maria = Pikku µ. Maria sensuroi bullshitin elikkäs sontapuheen. Maria on immuuni Turun murteelle, sillä Marian syvin olemus on Pori!

Opintovastaava
SANNA LAURILA

Opiskelee fysiikkaa ensimmäistä vuotta. Sanna on helppo nakki. ”Sillä on elämä”, ja täten Sanna *ei kuulu tyhjään joukkoon* (toim. huom. parhoidemme merkkipaikkeuksia). Sannalla ”life style doggy style”. Sanna kokee olevansa pääasiassa Porvoosta.

Bilevastaava
JARMO KALLUNKI

Opiskelee matematiikkaa ensimmäistä vuotta. Jarmo todistaa matemaatikkojen eksistentiaalisia. Jarmo on Rovaniemen Sigmund Freud. (Esin ehdotettu Kant piti hylätä, koska Kant sanoi sentään joskus jotain järkevää.) Tästä enemmän tai vähemmän joutuksen Jarmo herättää hämmennystä toimistolla.

Potenssi testaa:

MATTI IRJALAJA MIKKO TUOMI

SLOVAKIA

LENTÄEN: TURKU-HELSINKI-VARSOVA

Finnairin reittilennot ovat mukavia ja syystä. Remy Martin on se syy. Kun köyhä pohjoisen poika saa laatukonjakkia haisteltavaksi, niin ei voi olla kuin hyvällä tuulella. Toinen lasillinen maistuukin sitten vielä paremmalta. Lähdimme Turusta aamuvarhaisella, ja lyhyen Helsingin-vaihdon jälkeen kapteeni ilmoitti, että saavumme Varsovaan hetken kuluttua. En tiedä sumensivatko konjakkihöyryt mieleni, mutta matka meni nopeasti ja miellyttävästi kaikilla. Paitsi kuumesairaalalla Samilla.

Pääsimme siis tutustumaan talviseen Varsovaan kevyessä pakkassäässä ja kevyesti vittuuntuneina, sillä hyvin alkanut matka sai ikäviä piirteitä heti päärautatieasemalle päästyämme. "Ei sitten mennä publiin ennenkuin junaliput on ostettu." Voi noita matkastressaajia. xx euroa köyhempänä ja yhtä hampurilaista kylläisempänä saimme sitten sitä olutakin. Paikkana oli Mikon ja Maikin edellisellä reissulla bongaama asematunnelin halvin räkälä, mutta olut on olutta ja jano oli kova, joten väsymyskin alkoi jo karista ja mieliala nousta. Osa seurueesta esitti kulttuurillia ja tutustui myös paikallisiin nähtävyyksiin, tosin kovasti palellen. Niin, oli siellä sen Kopernikuksen patsas. Ensimmäiset tappiot

tulivat tässä vaiheessa, kun Sami totesi itsensä matkustuskyyvyttömäksi ja kirjautui Helenan kanssa lähimpään hotelliin. Vakuutettuna miehenä ei ilmeisesti tarvinnut edes välittää siitä, että paikan ovela oli viisi tähdennäköistä merkintää.

"Lisäksi jonkun pitäisi kertoa heille, että tequila juodaan suolan ja sitruunan EIKÄ kanelin ja appelsiinin kanssa."

Illan tullen ja usean asenteella nautitun oluen ja rommitotin (ja usean J-P:n ottaman epäonnistuneen valokuvan: "Hei, Antti, kuinka suuren aukon mä va-

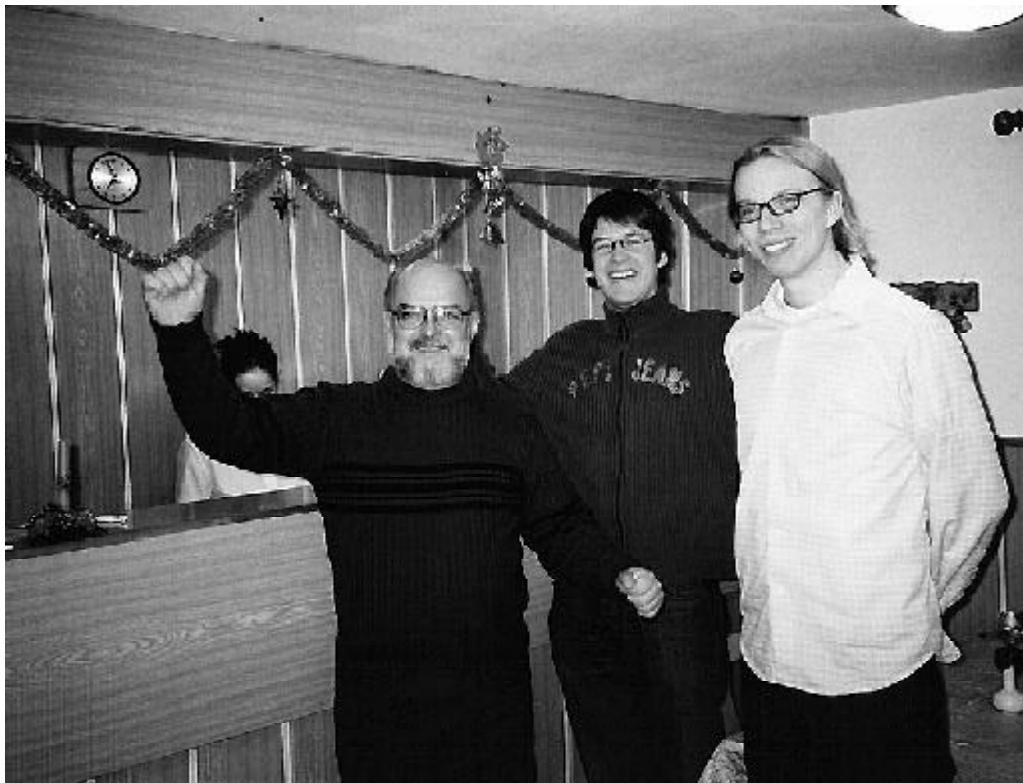
litsen?") jälkeen sitten pääsimme jo junaankin, ja matka kohti Slovakiaa saattoi toden teolla alkaa.

JUNALLA: VARSOVA-LIVTOVSKI MIKULAS

Lisää tappioita oli tulla Slovakian rajalla: J-P halusi lyhyen pysähdyksen aikana välttämättä lähteä tutustumaan paikalla olleeseen pikkukylään, todetakseen vain, että iso mies mutkan kanssa sanoi ei. Tai siis sanoi jotakin, joka tulkittiin eiksi tuiman ilmeen perusteella. Aamuseitsemältä oltiin sitten perillä Liptovski Mikulaksen pikkukaupungissa.

Asemalla sitä sitten ihmeteltiin, että voiko vuokraemännän herättää kello kuusi aamulla. Toisaalta takana oli huonosti nukuttu yö, itäeurooppalainen junaeksperimentti, viinaa ja pakkasta (jos ju-

nanvaunun lämmitys ei toimi, on vaunussa pakkasta, yksinkertaista), toisaalta ei liene paras tapa aloittaa viikkoa vuokralaisena herättämällä vuokraemäntää. Kun sitten oloa piti helpottaa aseman kahvilassa, oli päätöksenteko nopeampaa sen jälkeen. Jos kolmasosa kupista on kahvinporoja, se virkistää. Kun sitten puoli kahdeksalta uskalsimme soittaa majapaikkaamme, oli vastaus hieman hämmentävä: "Jees, jees, hihii, kam hier, hihii, velkam, hihii..." Että näin. Herätettyämme taksikuskin pääsimme viimein kohti majapaikkaamme, joka sijaitsi Pavcina lehotan kylässä melko täsmälleen Jasnan laskettelukeskuksen ja Mikulaksen kaupungin välissä.

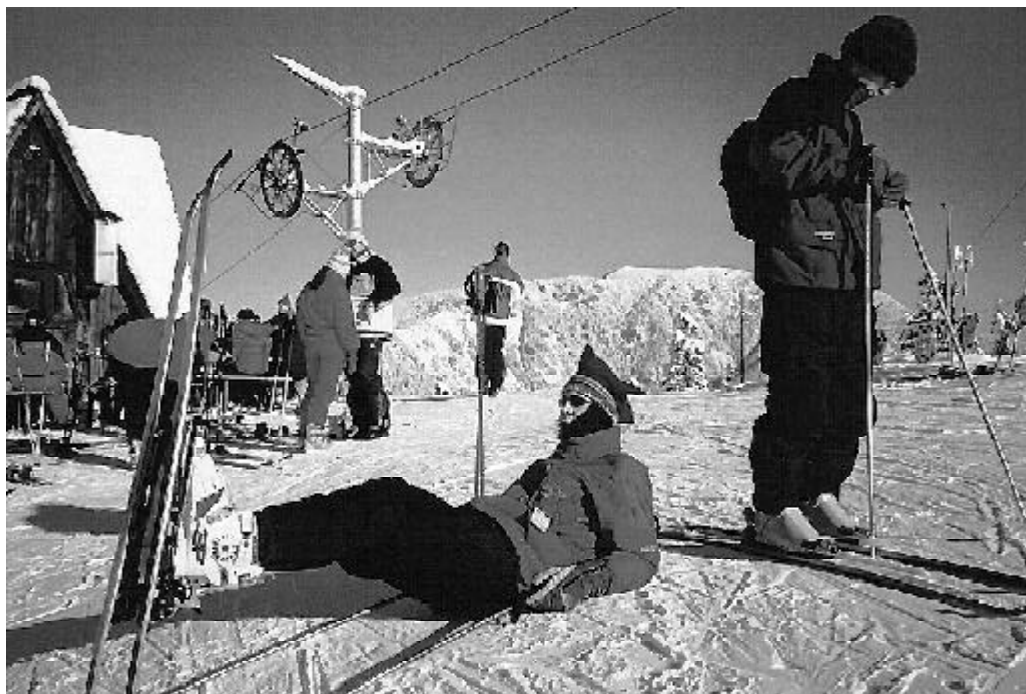
SLOVAKIALAISTA ELÄMÄNTAPAA

Ensimmäinen päivä lepoa. Lämpimässä. Se on mukavaa. Meillä oli kämppänä mukava ullakkoluukku, jossa oli keittiö, yhdeksän nukkumapaikkaa, kylpyhuone ja tupakkasalonki. Illalla suoritimme maastotiedustelua kylämme ainoaan ravintolaan: Ruoka on hyvää ja se on halpaa. Olut on loistavaa ja se on todella halpaa. Alkusuapsi on ilmaista ja se on hirveää. Paikan omistaja on vanha partainen äijä,

"Samassa pubissa oli muuten Delta-merkinen wc-pönttö."

joka on ihan loistava tyyppi, ja sillä on söpö tytär tarjoilijana... Tämä määrittely ruoan ja juoman suhteen sopi käytännössä jokaiseen ruokapaikkaan, paitsi että alkusuapsia ei saanutkaan ihan joka paikassa. Pahas...

Kun seuraavina päivinä sitten tutustuimme paikalliseen laskettelukeskukseen, bussiliikenteeseen, hintatasoon, yöelämään ja mihin nyt satuttiin tutustumaankaan, oli seitsemän akateemisen ja jatkuvasti humaltuneen nuoren helppo tehdä nopea arvio maasta. Ensinnäkin Slovakia tarvitsee ovi-pumppuja, lukkoja wc-koppeihin, wc-suihkuja, Oraksen hanoja, kolmikerros-Emboa tai Lambia, narikoita ja jonoja, eikä primitiivistä, vellovaa ihmismassaa esimerkiksi bussipysäkeillä. Lisäksi jonkun pitäisi kertoa heille, että tequila juodaan suolan ja sitruunan EIKÄ kanelin ja appelsiinin kanssa. Paikallisten suositteluun kaupungin kuumien menomesta "SkiBar" oli mainio paikka. Tanssilattian keskellä oli ns. strippitanko (jos et tiedä mikä se on, olet todennäköisesti tyttö ja voit siirtyä suoraan tämän kappaleen loppuun) ja catwalk jossa paikallinen tanssiva naiskansa varsin estottomasti "venytteli" meidänkin iloksemme. Strippitangolla

esiintyi myös varsin mukavasti kaksi vähemmistöön kuuluvaa tyttöstä. Lisäksi retkikuntamme jäsenet Matti ja J-P huomasivat, että täällä miehet eivät tanssi tanssilattialla yhdessä toisin kuin naiset, kuten edellä huomattiin. Baarista löytyi myös pöytäjalkapallo. Paikallisten lempimusiikkia tuntui olevan yökerhoissa ja takseissa hardcore-techno. Mainittakoon paikallisesta baarikulttuurista vielä pöytiintarjoilu, joka toimii myös yökerhoissa!

Linja-autot olivat naurettavan halpoja ja niitä myös kulki... naurettavan harvoin. Pieni konflikti koettiin, kun olimme tulossa Jasnasta majapaikkaamme. Bussi oli aivan täysi, ja bussin takaovesta koettiin änkeä sisään porukkaa pysäkillä. Maikki ja Matti olivat siinä takaoven kohdalla, ja kun ne eivät (onneksi) suomea ymmärtäneet, totesi Maikki universaalina totuuden "fuck off". Tästä sitten tuli muilta paikallisilta sanomista, että tuo ei ole asiallista. Asiallista siis on tunkea bussiin niin, että meillä paukkuu luut paskaksi. Awright... Ei ne taksitkaan kyllä paljoa maksaneet.

Ai niin, laskettemaanhan tänne tultiin. No paikalliset leikkivät rinteessä hauskaa leikkiä, jonka nimi on "saatanallista vauhtia alas ja jos vastaantuli ei väistä minä törmään siihen mutta se ei haittaa koska kumpikaan meistä ei osaa lasketella". Paikallisilla ei valitettavasti ollut tarpeeksi kapasiteettia kunnostaa kaikkia rinteitä joka päivä, joten kumpareikkoa ei tarvinnut oikeastaan hakea mistään. Kello kahden jälkeen iltapäivällä kumpareikkoa oli joka paikassa. Rinteet olivat muuten riittävän pitkiä, maisemat komeita ja ilmatkin suosivat rinnepäivinä kohtalaisesti. Ehkä kuitenkin parasta Jasnassa oli ns. huippuravintola (arvaa missä kohtaa vuotta se on!), jossa urheat ja ennakkoluulottomat matkajamme virkistivät kehoaan ja mieltään HUNGARICHE-

GULASHilla!!! Tästä jokapäiväisestä lounaasta tuli nopeasti itseään suurempi käsite. Paitsi Maikille, joka ei tykkää joimuista lihan seassa.

JA SITTEN KOTIIN

Kotimatka sujui huomattavasti tulomatkaa rauhallisemmin. Poikkesimme Zilinan kaupungissa, Slovakiassa sekin, kiinalaisessa ravintolassa ja odotimme junaa Varsovaan paikallisessa irkkupubissa, jossa jukeboxista paikalliset soittivat mm. The Rasmus ja Nightwishä. Erittäin universaalia siis. Samassa pubissa oli muuten Delta-merkin wc-pönttö. Se koeajettiin. Tietysti.

No, sieltä Varsovaan ja kotisuomeen. Fin'nairin koneessa Matti oli valmis syleilemään lentoemoja kiihkeästi, sillä kahvi oli Juhlamokkaa. Ihanaa, täyteläistä, maistuvaa Juhlamokkaa. Go Fin'nair, go!

Yhteenvetona todetaan seuraavaa: Suomalainen opiskelija on Slovakiassa ökyporvari. Slovakialaiset ovat todella mukavia ihmisiä. Puolalaiset rajavartijat ovat virkaintoisia sikoja. Varsova on likainen kaupunki. Itä-Euroopassa on itäeurooppalaista romantiikkaa.

Reissaaminen kannattaa aina!

Matkaajat: Maikki Ahola
Johannes Alanen
Matti Irjala
Helena Kaisti
J-P Keskinen
Mari Kleme
Antti Kulmala
Sami Suilamo
Mikko Tuomi

Maisdterin päiväkirja:

TANJA SUOMINEN

TANJA MUISTELEE

On kummallista, miten sitä unohtelee asioita ja "aika kultaa muistot"... Lienee silti parasta aloittaa ihan alusta, eli siitä kun ensimmäistä kertaa kipusin Tiedon portaita ylös vuoden 1997 aurinkoisena syksynä. (Voi jee, siitä on kauan!)

Wanna-be-eläinlääkäri -tytsä tuli lukemaan fyysiikkaa, ihan vain vuodeksi. Luen sitten keväällä pääsykokeisiin. Syksy meni pilettäessä noin kahdeksana päivänä viikossa, perjantaisin oli analyysin demot klo 8.30. Kunnollisena koululaisena vielä täälläkin paukutettiin pilttiryhmän kanssa kaikki lukujärjestyksessä olleet kurssit läpi. Keväällä huomasin, ettei pääsykokeisiin lukemiseen ollutkaan aikaa, ja kaiken lisäksi olin täytännyt tutor-lapun, jotta syksyn uudet tulokkaat saisivat edes yhden kunnollisen tutorin.. Enhän minä voinut täältä minnekään lähteä.

Toinen syksy menikin näppärästi omien pilttien kanssa pilettäessä, ja samalla, kun opastin heitä kursseille, tuli itsekin vietyä pari tenttiä läpi.

Kolmas syksy meni kuten aiemmatkin: enemmän pileitä kuin maksa olisi kestänyt ja uudet piltit, joille piti näyttää, miten yo-maailmassa selviää. Silloin kyllä päätin, etten ikinä enää ala tutoriksi. Sinä kesänä alkoi maa poltella jalakojen alla siinä määrin, että pois oli päästävä. Lähdin kolmeksi kuukaudeksi Saksaan suorittamaan työharjoitteluni. (Btw. osoitteesta www.cimo.fi ja sieltä IAESTE löytyy harjoittelupaikkoja fyysikoille ja matemaatikoille.) Reissussa tutustuin erimaalaisiin fyysikoihin, perustutkinto- ja jatko-opiskelijoihin, jotka antoivat uutta potkua ja motivaatiota omillekin opinnoille.

Palattuani kotiin huomasin, että tässähan kohta valmistuu, ja sekös oli pelottavinta mitä voi olla. Pienen kriisituokion jälkeen otin kuitenkin itseäni niskasta ja härkää sarvista ja tein harjoitustyöt ja kävin pari viimeistä kurssia. Wihurille tehtiin Timpen (Ks. Timpen gradu-projekti-artikkeli jostain vanhasta Potenssista) ja Lassin kanssa yhtä aikaa gradujamme. Siinä kesä meni kivasti.

Wihuri on kiinteän olomuodon fysiikan labra, ja sinne päästäkseen on valittava fysiikan linja ja sieltä kiinteän olomuodon fysiikka matalissa lämpötiloissa. Meillä on kolme tutkimusryhmää (NMR-, atomaarinen vety- ja suprajohderyhmä), minä häärielen suprajohderyhmässä. Nämä kaikki tosiaan tarvitsevat matalia lämpötiloja, 77 K on korkein. Hmm... Kursseista kannattaa ottaa ainakin suprajohdekurssit ja KOF:t. Niin ja harjoitustyöt pitää tehdä kunnolla! Me ollaan kokeellisen fysiikan labra, joten pitää osata ja uskaltaa vääntää kojeiden nuppeja, värkätä vempaimia ja muutenkin hääritä. Työpajakurssi kannattaa tietysti käydä, että osaa jotain tehdä itsekin, ja kolvihän nyt pysyy jokaisen tassuissa.

Ai kamala! 5.5 vuotta yo:lla, minä olin FM, eikä hajuakaan mitä tehdä isona ja ihan kakara yhä. No joskus tuossa vuosien varrella, kun nousi seinä pysyyn, kiukkusin itselleni, että täällähän rämmitään

niin pitkälle kuin päästään. Silloin kyllä ajattelin rämpiväni maisteriksi asti, mutta mitä sitä hyvää rämpimistä kesken jättää, joten jatkoin jatko-opiskelijaksi. Katsotaan nyt sitten mitä tämä tie tuo tullessaan. Eikä elämä valmistumiseen lopu, ei edes opiskelijaelämä. Kunhan vaan saa paperit ulos, on maailma avoinna tehdä mitä lystää, lähteä vaikka eräopaskouluun Sotkamoon (harkittu on Kurun kansainvälistä eräopaskoulua, 10kk :)).

Assistentuureilla olen tähän asti itseni elättänyt, ihan kohtuullisesti jopa (ks. ihan ensimmäinen oma auto Q:n pihassa). Harkkatyöosastolla istuessa säilyy kontakti opiskelijoihin, ja samalla saa sitten tehdä omaa tutkimusta. Mun oma tutkimus on vähän hys-hys-juttua, joten ei siitä sen kummempia voi sanoa... Ei siis tunnu liikaa "oikeilta töiltä", vielä. Sitä paitsi, kun välillä joutuu ihmisten ilmoille osastolle, niin ei pääse hautautumaan tänne kellarikeroksiin. Kurssejakin on kivempi suorittaa, kun on tuttuja opiskelijakavereita eikä tarvi yksin istuskelua luennoilla.

Musta on tullut ihan tavallinen 8–16 duunari. Töihin yritetään kömpiä aamulla, että pääsee ajoissa pois, mutta voihan sitä päivää tehdä vaikka 12–20, jos haluaa (tai jostain syystä aamulla väsyttää).

Tämä onkin yksi loistava puoli yliopistolla töissä olemisessa, kun joustavuutta löytyy, jos tarvii esim. hoitaa jotain asioita.

Sillä ajalla sitten tehdään tutkimusta, mitataan, luetaan artikkeleita, analysoidaan, luetaan artikkeleita, piirretään käyriä ja kuvaajia, luetaan ja ehkä lopulta kirjoitetaan artikkeleita. Kahta samanlaista päivää ei oikeastaan ole, ja jokaisella on keskenään erilaiset päivät riippuen siitä mitä tekee sillä hetkellä.

Assistenttina mulla on myös "opetusvelvollisuutta", jonka suoritan harkkatyöosastolla ja korjailemalla selkkareita. Assarit yleensä vetävät myös demoja, ja joillakin saattaa olla jopa oma kurssi, jonka vetävät läpi. Tentinvalvonnatkin kuuluvat assareille, ja sinne kannattaa ottaa joku hyvä kirja mukaan (artikkelit alkaa nukuttaa :)). Kaksi tuntia on yllättävän pitkä aika olla hiljaa ja tekemättä yhtään mitään.

Taas on alkanut kuitenkin tuntua siltä, että pois on päästävä hetkeksi, ja kun ollaan EU-maa ja kaikkea, niin mikäs olisikaan helpompaa. EU:lla on aivan loistava vaihto-ohjelma jatko-opiskelijoille (Marie Curie Fellowship, www.cordis.lu/improving), joten meikä hyppää koneeseen ja palailee puolen vuoden päästä... Au revoir!!

VAISALA

www.vaisala.com

Luentosalien valtiat

MARIA UOTINEN

Kävimme kysymässä muutaman kysymyksen kahdelta luennoitsijalta, joihin opiskelijat törmäävät ensimmäiseksi yliopistoon tullessaan. Tasapuolisuuden nimissä valitsimme yhden fyysikon ja yhden matemaatikon, eli Kalevi Kokon ja Hannu Laakson. Ja tällaisia me tenttasimme:

- 1) Meneillään olevat tutkimukset
- 2) Oma gradunaihe ja muu opiskeluhistoria lyhyesti
- 3) Miten tutkimus on muuttunut
- 4) Uran kohokohtia
- 5) Muutokset opiskelijajoukossa

Ja lopuksi pyysimme vielä vapaamuotoista tervehdystä.

HANNU LAAKSO matematiikan lehtori

1) Hannu Laakso ei tällä hetkellä ole mukana tekemässä mitään tutkimusta, sillä opetus ja opiskelijavalinnoista vastaaminen vie hänen aikansa kokopäiväisesti. Tutkimusryhmiä ja -suuntauksia matematiikan laitokselta löytyy kuitenkin paljon.

2) Hannu Laakso teki gradunsa neliökunnan luokkaluvusta. Sen lisäksi hän on tehnyt lisensiaatintyön neliökunnan kokonaislukujen alirenkaan relatiivisesta luokkaluvusta ja väitöskirjan aiheesta Nonexistence of non-trivial perfect cubes in the case $p_1^a p_2^b p_3^c$, kun e on suurempi tai yhtä suuri kuin 3. Kaikki mainitut työt on tehty Turun yliopistossa.

3) Näkyvimmin tutkimuksessa ovat muuttuneet aiheet.

4) Mieleenpainuvuin muisto uran varrelta on väitöstilaisuus.

5) Hannu Laakson mukaan opiskelijat ovat nykyään avoimempia, ja asioista keskustellaan luontevasti. Opiskelijajoukko on muuten pysynyt keskimäärin samanlaisena, joskin taso saattaa vuosittain vaihdella.

Terveiset: Työtä pitää tehdä, ja etenkin laskuharjoitukset ovat tärkeitä.

KALEVI KOKKO fysiikan lehtori

1) Tämänhetkiset tutkimukset liittyvät laskennalliseen materiaalfysiikkaan. Niissä on kaksi aihetta: sekrekaatio metalliseoksissa sekä säteilyn ja materian vuorovaikutukset, missä selvitetään mm. kiinteän aineen elektronirakennetta röntgensäteilyn avulla.

2) Kalevi Kokon oma gradu käsitteli metallien johtoelektronirakenteen määrittämistä Comptonin sironnan ja positroniannihilaation avulla, ja hän teki sen Turun yliopiston teoreettisen fysiikan laitokselle. Projektia hän

kuvaakin mielenkiintoiseksi, vaatihan se pitkäjänteistä taitojen käyttöä ja kaiken opitun yhdistelyä.

3) Tutkimus on gradun tekemisen jälkeen muuttunut huomattavasti, sillä kyseessä on laskennallinen ala. Suurimpana tekijänä on tietotekniikan kehitys, jonka ansiosta tehot ovat kasvaneet ja teoreettinen perusta ja ohjelmat parantuneet. Paperille kirjoittavista päätteistä on siis siirrytty vähän modernimpiin laitteisiin.

4) Kalevi Kokon uran kohokohtia ovat luonnollisesti ensinnäkin gradunteko ja valmistuminen, ja näitä vähän myöhemmin seurannut väitöstilaisuus. Muita mieleen jääneitä muistoja ovat ensimmäinen ulkomaankonferenssi ja Tokiossa vietet-

ty vuosi väitöstilaisuuden jälkeen.

5) Opiskelijat tuntuvat nykyään aktiivisemmilta, ja he esittävät enemmän kysymyksiä. Toisaalta opiskelijajoukon sisällä taustatiedot voivat vaihdella suurestikin. Opiskelijoiden määrä on vuosien varrella vaihdellut, mutta tutkintouudistuksen jälkeen se on teoreettisen fysiikan laitoksella pysynyt suhteellisen vakiona.

Terveiset: Matemaattiset oppiaineet ovat hierarkisia, jolloin opintoja olisi hyvä suorittaa tasaisesti. Aukot tiedoissa voivat koitua kohtalokkaiksi. Ja hyvää oppimismotivaatiota tarvitaan!

MM-kyykä 2004

Tänäkin vuonna Deltan rohkeat ja uhkarohkeat kyykkäjoukkueet suunnistivat uhmakkaina kohti Tampereen Hervantaa. Lauantaiaamu oli pimeä ja usvainen, kun kävelin kohti bussia ja mietin strategiaa joukkueellemme Energiainpulssitensorille (Tmyyny). Suunnittelemaani strategiaa ei koskaan toteutettu enkä siitä siis enempää mainitse.

Päästyäni bussille se oli jo täynnä asteriskeja ynnä muita kyykkäamatöörejä. Minulle oli kuitenkin onneksi varattu paikka kotiviinipöntön läheisyydestä. Joukkuetta muodostettaessa tehtyä sopimusta noudatettiin, ja ensimmäiset kisajuomat kaadettiin kurkusta alas heti bussin lähdettyä liikkeelle. Matkan aikana kisamieltä nostatettiin kisajuoman lisäksi kuuntelemalla Gay Baria ja Darknessia. Se oli hienoa joo.

Perille päästyämme kukin joukkue hajaantui omille teilleen, luultavasti kuitenkin kyykkäämään. Meidän nelikkomme suunnisti VTT:n parkkipaikalla sijainneelle kentälle, jossa meitä jo odottivatkin samalla bussilla matkustaneet asteriskit. He olivat ehtineet ihmetellä, kenelle tulee mieleen nimetä joukkueensa energiainpulssitensoriksi. Yllätys ei ollut kuulemma kovin suuri, kun saavuimme paikalle.

Pelien alkaessa kisamieli oli jo hyvin korkealla, ja sen takia en koe tarpeelliseksi kertoa tarkempia tuloksia peleistä, totean vain, että turpaan tuli ja kunnolla. Asteriskit muistaakseni kuitenkin voitetiin. Yksi syy menestyksen puutteelle oli ainakin tuomarimme, joka oli fuksi. Teekkariparka ei ollut vielä ymmärtänyt opiskelun tarkoitusta, ja avokäti-set lahjuksemme valuivat lumeen.

Katkerien tappioiden jälkeen lähdimme syömään hernesoppaa ja haastamaan riitaa paikallisten kanssa. Kukaan ei lähtenyt kanssamme painimaan, ja hernekeitto masensi koko joukkueen niin pahasti, että ainut vaihtoehto oli siirtyä saunomaan. Saunalta löysimme myös muut deltalaisjoukkueet (jotka olivat siis myöskin pudonneet jatkosta).

Muutaman saunakierroksen jälkeen päätin käydä tapaamassa erästä lukiokaveriani ja hylkäsin itsekäästi remuavan Delta-jengin teekkarisaunalle. Kaverini luona, eräässä teekkarisolussa, kimppuuni kävivät kyykkääjän kolme pahinta vihollista: uni-

velka, laskuhumala ja nestehukka. Tein mielestäni omaperäisen ratkaisun, ja päätin ottaa pienet torkut.

Grillisapuskan, buranan ja toisten torkkujen jälkeen oloni oli huomattavasti mukavampi. Ainut huono puoli oli se, että humalani oli hävinnyt jonnekin. Asiasta kuitenkin hämmentymättä päätin ottaa selvää, mistä muut deltalaiset löytyvät. Kellohan oli kuitenkin jo lähempänä seitsemää. Soitin Matille, mutta puhelimeen vastasi joku tai jokin hyvin epäselvästi artikuloiden. Seuraavaksi yritin saada yhteyttä Markukseen, mutta tulos oli aivan yhtä huono. Pyysin kuitenkin linjan toisessa päässä örisevää känniläistä välittämään Markukselle ja Matille viestin, että tapaamme loppubileissä. Itse suuntasin vielä toisen lukiokaverini luokse.

Loppubileet järjestettiin tänä vuonna Tullikamarilla. Paikkana tämä oli huomattavasti parempi kuin viimevuotinen Kalevan monitoimihalli. Tunnelma oli tiiviimpää, ja narikkakin oli sisällä. Kiitokset tästä järjestäjille. Järjestymiehet kylläkin tekivät ruumiintarkastuksen jokaiselle sisäöntulijalle, eli omia pulloja ei loppubileisiin voinut viedä, ellei sitten piilottanut juomiaan omiin tai jonkun toisen alushousuihin.

Bileissä sitten löysin taas muut deltalaiset. Tämä hilpeä porukka istui pöydässään täysin ääneti, ja kaikki katselivat maahan päässä seisovilla silmillään. Synkkyyden syyksi paljastui laskuhumala. Siitä huolimatta sain urkittua muutamia yksityiskohtia illan kulusta: Saunalta Deltan pääjoukkue oli siirtynyt vapaamuotoisesti kyykkäilemään Tampereen insinööri-fyysikkojen eli Hiukkasten kanssa. Kyykkäilyjen jälkeen hiukkaset ja deltalaiset olivat yksissä tuumin yrittäneet Hiukkasten kiltahuoneelle, mutta heiltä oli sinne pääsy kuitenkin jollain omituisella tekosyyllä estetty. Tästä lannistumatta koko porukka päätti siirtyä jonkun Eeronimisen hiukkasen luokse. Etkoilun jälkeen matka jatkui keskustaan. Lisäksi kuulin huhuja eräiden deltalaisien lähteneen kotiin maitojunalla...

Pääesiintyjänä bileissä oli Killer, ja aina ihan Siirin ilmestyminen esiintymislavalle piristi osaa porukkaa kummasti. Kivan keikan ja asteriskien kanssa hassuttelun (siitä saa uskomattoman paljon riemua irti, kun liimaa sammuneeseen asterisktiin Deltan tarran!) jälkeen oli aika lähteä kotimatkalle.

Poronkusema 2004

Poronkusema, tuo muinainen matkamitta on jo vuosia ollut myös pohjoissuomalaiset opiskelijat (Oulussa ei ole mitään vastaavaa!) yhteensaattava tapahtuma, jossa vähintään kolmihenkkiset joukkueet, tokat, ottavat mittaa toisistaan erilaisten tehtävien muodossa.

Tänä vuonna, tiettävästi ensimmäistä kertaa myös uljas ainejärjestömme otti osaa tähän arktiseen eloonjäämistäistoon edustusjoukkueenaan Deltan kaoottinen Energiaimpulssipseudotensori, jonka monivaiheisen surkastumisen jälkeen muodostivat lopulta pohjolan karuihin oloihin jo vuosia ennen Turkuun saapumistaan tottuneet fil. yo:t Kotiranta ja Kallunki sekä heidän vahvistuksenaan lentosotamies N.N., joka saatiin ylipuhutuksi viettämään lomansa tavallista paremmassa seurassa.

TOKKAIN TAISTO

Perjantai-iltana tunnelmaa seuraavan päivän koitosta varten nostettiin bileillä, joissa juhlakansaa viihdytti livebändi. Varsinainen kisa, Arctic Survival Pororotus, starttasi lauantaina klo 12 majoituskoulun pihalta miellyttävän leppoisassa 10 asteen pakkasessa. Tämänvuotisen kisan teemana oli "Ät inte gul snö", ja kyseistä kehotusta joukkueemme myös tunnollisesti noudatti.

Erotus muodostui kahdeksasta rastipaikasta, joita sai kiertää vapaaseen tahtiin vapaassa järjestyksessä. Kullakin rastipaikalla oli suoritettava yksi tehtävistä, jotka tällä kertaa vaihtelivat curlingista karaokeperformanssiin ja joentörmän liukuri- viestistä (Kemijoen törmät ovat hieman korkeampia kuin Aurajoen...) hangessa suoritettavaan kuviokelluntaan. Useimmat rastipaikat olivat anniskelutiloissa, mutta myös ulkorasteja oli. Erityisen miellyttävää oli, että omien juomien tuoman sisäisen lämmityksen lisäksi kaikilla ulkorasteilla oli nuotiopaikka lämmittelyä tai vaikkapa makkarapaistoa varten.

Tehtävän suorituksen lisäksi pisteitä antoivat mahdollinen teema sekä joukkueen jäsenten korkeus humalatilalla(!). Myös tuomarien muistaminen pienellä maistiaisella otettiin lämmöllä ja pisteillä

vastaan. Erotuksen päätyttyä klo 21 alkoivat bileet, joiden yhteydessä myös parhaat tokat merkittiin ansioidensa mukaan. Hieman paineita deltalaiten tulevaisuuden osanotolle saatiin, sillä kaoottinen Energiaimpulssipseudotensori kuittasi ensiyrityksellään kunniamaininnan parhaasta teemasta: olimpimehan turkulaisia!

"Munia" joukkueella oli myös luonnollisesti matkassa, ja niistä saivat osansa niin jatkobilepaikka Cafe Tivoli kuin myös paikallisten oikislaisten aivan keskustassa(!!) sijaitseva biletila Toippari.

"MAANTIEDOLLE EMME VOI MITÄÄN"

Jostakin syystä ylivoimainen enemmistö joukkueista edusti opinahjoja Oulusta tai sen pohjoispuolelta. Pirstävänä(?) poikkeuksena mukana oli kuitenkin mm. kaksi joukkuetta Turun AMK:sta.

Vaikka matka täältä lantalaisten asuinsijoilta pohjolan valkeina hohtaville hangille kenties jonkun mielestä onkin hieman hintava, on itse tapahtuma pienelle bilettäjälle suhteessa varsin edukas. Tämänvuotinen 12 euron osallistumismaksu sisälsi itse kisan lisäksi sisäänpääsyn bileisiin molempina iltoina, haalarimerkin, kisapassin, kartan, majoituksen sekä sunnuntain silliaamiaisen. Jaossa oli myös yhden ja kahden hengen alennuskuponkeja Raxiin, jossa saa syödä niin paljon kuin napa vetää.

Jos kaljaviesti tai pilttisuunnistus on mielestäsi edes lähellä inhimillisen (tjsp.) hauskanpidon huippua, on Poronkusema 2005 varmasti näkemisen arvoinen.

Energiaimpulssipseudotensorin tuliaisina tuoma kunniakirja on nähtävillä Deltan toimiston ilmoitustaululla.

Millaisia fyysikot ja matemaatikot ovat?

TIMO KULMALA

Muistan ikuisesti ensimmäisen matematiikan luentoni. Siitä on jo hetken aikaa. Luennoija käveli karjalauman tapaan mölyävän massan takaa eteen synnyttäen rivi riviltä odottavan hiljaisuuden.

Hän aloitti kurssin kertomalla vitsin junassa istuvasta kolmikosta, johon kuului sosiologi (muistaakseni), fyysikko ja matemaatikko. Junamatka kulkeutui pellon poikki, josta löytyi lehmiä silmäkantamattomiin. Silmiinpistävää oli, että kaikki lehmät olivat valkoisia. Tästä riemastuneena sosiologi nousi penkistään ja kiljahti: ”Tämän maan kaikki lehmät ovat valkoisia!”

Fyysikko pudisti päätään ja totesi nenää kaivaessaan, että maisema todistaa vain sen, että tämän maan tällä pellolla olevat lehmät ovat valkoisia. Hetken kuluttua matemaatikko totesi seurueelle, että näky todistaa tosiasiaa ainoastaan sen, että tämän maan tällä pellolla olevien lehmien toiset kyljet ovat valkoisia..

Vitsin tarkoituksena oli luultavimmin osoittaa miten matemaatikko ja fyysikko tulkitsevat ympäristöään. Toivottavasti kasku ei vääristynyt liiemmin ja kyseinen luennoija armahtanee minut sen plagioinnista.

Samalla tavoin kuin tuo kaskun sosiologi teki johtopäätöksiä lehmistä, tuntuu välillä myös, että todelliset ihmiset reaalielämässään syyllistyvät samaan kompastuskiveen ja yleistävät kuluneiden stereotyyppien pohjalta. Ja sekös minua vituttaa.

Koska olen niin useaan otteeseen törmännyt illuusioihin, millaisia me fyysikot ja matemaatikot muiden mielestä olemme, päätin nyt puhdistaa pöydän ja paljastaa esiripun takaa henkisesti häiriintyneen yhteisömme psykofyysissosiaaliset puutteet. Millaisia ovat siis fyysikot ja matemaatikot? Minäpä kerron teille.

Korjatkaa ihmeessä, jos olen väärässä, mutta tässä tulee listani.

1) Kaikki(!) fyma-opiskelijat ovat nörttejä. Olemme ulkoasultamme hinteliä pseudohinttejä ja naamamme kukkii postpuberteetin johdosta kuin Aarne Kasvin pelargoniat. Hiuksemme ovat aina rasvaiset (jos pesemme ne, käytämme Linna-shampoota) ja pukeudumme mustiin vanhoihin farmarihousuihin, flanellipaitaan sekä purjehduskenkiin. Vaihtoehtoisesti fyma-opiskelijan painoindeksi saattaa

olla huomattavasti yli 40, mutta jälkimmäiset tiedot pysyvät kyllä samoina.

2) Kaikki fymat juovat cokista/red bullia, jotta pysyisivät hereillä koodatessaan tietokoneitaan ja laskiessaan hassuja laskuja. Ravintoympyrämme koostuu 45 %:sesti mikrouunipizzoista, 20 %:sesti edellä mainituista juomista, ja 30 % muodostuu erilaisista irtokarkeista, joita ahmimme joka päivä. Loppuosa fyman ravintoympyrästä koostuu mahdollisista lisäaineista ja Hesburgerin megahampurilaisista. Ruokavaliosta johtuen fyman sormet ovat aina hieman tahmeat. Älkää kummastelko sitä.

3) Kaikilla fymailla on paksut silmälasit. Muuten hänellä ei olisi katu-uskottavuutta. Linssiin on oltava niin paksut, että jos Tuorlan teleskoopille sattuisi tapahtumaan jotain tuhoisaa, kuka tahansa riviopiskelija saattaisi pelastaa päivän asettamalla omat linssinsä hajonneiden linssien tilalle.

4) Fyman henkinen terveydentila on kyseenalainen. John Nash –tyyppiset skitsofrenian rajoilla olevat naurukohtaukset (esim. yksin kirjastossa) ja yksinpuhelut ovat arkipäivää hänelle. Käytävillä kävellessään fyma mumisee usein mantramaisesti erilaisten vektoriavaruuksien kantavektoreista. Hän saattaa aika ajoin myös kävellä päin seinää, koska katsoo aina lattiaan kävellessään.

5) Fyma ei harrasta mitään liikunnallista. Fyman harvoin harrastuksiin kuuluu kuitenkin Babylon 5:n ja Star Trekin katsomisen ennätysyritykset, tietokonepelit ja luonnonvakioiden ulkoopettelu 8 desimaalin tarkkuudella. Fyma, joka ei osaa piin likiarvoa vähintään 18 desimaalin tarkkuudella, on yhteisöstämme poissuljettava juudas. Viikonloppuisin fymat saattavat käydä larppaamassa. Se on fyman intohimo. Lempiroolina voisi olla Armedon kuningaskunnan viimeinen siniritari, jonka vastuuksi on tullut pelastaa Mirvandly prinsessa pahamaineiselta Darkmanon ruhtinaalta. Fyma samaistuu häneen helposti. Fyman seinällä saattaa tästä johtuen komeilla puinen miekka, jonka kanssa hän harjoittelee miekkailua 13 neliömetrin asunnossaan. Vaatekaapista voi löytyä muutamiakin erisävyisiä viittoja. Joskus maanantai-iltoisin on kuulemma joku fyma-ryhmittymä uskaltanut Proffaankin postuloimaan kilpaa..

6) Verbaalisesti fyma on taantunut 12-vuotiaan tasolle. Tekstiviesteissä hän käyttää ainoas-

taan isoja kirjaimia eikä ole koskaan ymmärtänyt pilkun ja pisteen eroa.

7) Kirjallisuus on fyman vahva puoli. Oman alan teoksien lisäksi hän sivistää itseään fantasiakirjoilla. Vaikka hän oli Kinopalatsin edessä jonottamassa LOTR-lippuja hassu hobittipuku päällään 2 vuorokautta ennen lipunmyynnin alkua, hän ei pohjimmiltaan ollut täysin tyytyväinen Jacksonin toteutukseen trilogiasta. Sarumanin olisi pitänyt saada suurempi rooli.

8) Sosiaalisesti fyma on sulkeutunut, ja ai-noat fyma-ulkopuoliset kontaktit tuhoutuvat, koska fyma on raivostuttavan näsäviisas ja emotionaalisesti poikkeava. Fyma ei ole koskaan ymmärtäneet neoflegmaattista ”vittuaksmuakiinnostaa”-asennetta taikka wanna-be-angstista mentaliteettia. Fyma ei ole mitään mieltä.

9) Fyma ei sovi mihinkään yökerhoon. Prima tuntuu jo nimensä puolesta tavoittelemattomalta. Dynamosta löytyvään materiaaliin fyma sulautuu ulkonäönsä puolesta helposti, ja vaikka vaateuskin näyttää päällisin puolin samalta kuin tämän ”klubin” asiakaskunnalla, hihassa ei kuitenkaan lue ”Pepe Jeans”. Fyma ei muutenkaan ymmärtäisi mitään sellaisesta viherpiipertäjä-kettulapsien universaalista maailmanpelastuksesta. Hänhän tuhoaa palloa pahimmalla tavalla luomalla ydinvoimaloita ja kaikkea ikävää...

Lisätkää listaan vain omia näkemyksiänne. Toimittus ottanee niitä riemuissaan vastaan.

FUCK THE RULES

(Rules of Attraction)

Ohjaus: Roger Avary

Pääosissa: James Van Der Beek, Shannyn Sossamon, Ian Somerhalder, Kip Pardue, Jessica Biel, Eric Stoltz

Kerrontakeinoilla kikkailu tuntuu olevan suuressa muodissa nykyajan elokuvantekijöiden keskuudessa. Erityisesti Tarantinon elokuvien dialogia ja kuvaustyyliä kopioidaan ahkerasti nuorten ohjaajaraakileiden töihin. Itse kopioinnissa ei sinänsä mitään vikaa, mutta se pitää tehdä tyylillä. Roger Avary tuntee Tarantinon työt varmasti, onhan hän ollut mukana kirjoittamassa Pulp Fictionia, mutta ansiot ohjaajana ovat jääneet köyhiksi. Rules of Attraction on Bret Easton Ellisin novellin pohjalta kyhätty teiniangstielokuva, jossa pääasiassa vain nussitaan, runkataan ja vedetään huuumeita. Tämän jälkeen sitten ihmetellään sitä, kun mikään ei tunnu milteään. Eikö kuulostakin tutulta? Sitä samaa sontaa kuin ennenkin, mutta tällä kertaa halutaan vähän kikkaila jaetulla ruudulla ja eri näkökulmien käytöllä. Roger Avary ei valitettavasti kuitenkaan osaa tehdä sitä tyylillä.

Tarina sijoittuu kampukselle, jossa pidetään ankaria bileitä, vedetään kokkeja ja pannaan kuin kaniinit. Näin ainakin tekstin tasolla. Kovan luokan sekoilua antaa ymmärtää myös elokuvan "suomennettu" nimi Fuck the Rules ja 18 vuoden ikäraja. Elokuva on kuitenkin kuin teinipoikien seksijutut: suuret puheet, pienet teot. Hämää opiskelijaelämäkuvausta enemmän kyse on puhtaasta ihmissuhde-elokuvasta, jossa kolmiodraama rakentuu huuumeita diilaavan Sean Batemanin, Lauren-neitsyen ja homo-Paulin rakkausvyyhteen.

Kerronta alkaa tarinan lopusta ja palaa siihen elokuvan loppupuolella. Tämä alkaa olla melko yleinen kerrontatyyli, jonka käyttämisellä on yleensä jokin merkitys. RoA:ssa tällaista ei kuitenkaan ole, ja katsoja jään ihmettelemään asian koko pointtia. Elokuvan juonesta on paha mennä sanomaan juuri mitään, sillä se loistaa poissaolollaan. Elokuvassa on ennemminkin yksi erillisten tapahtumien

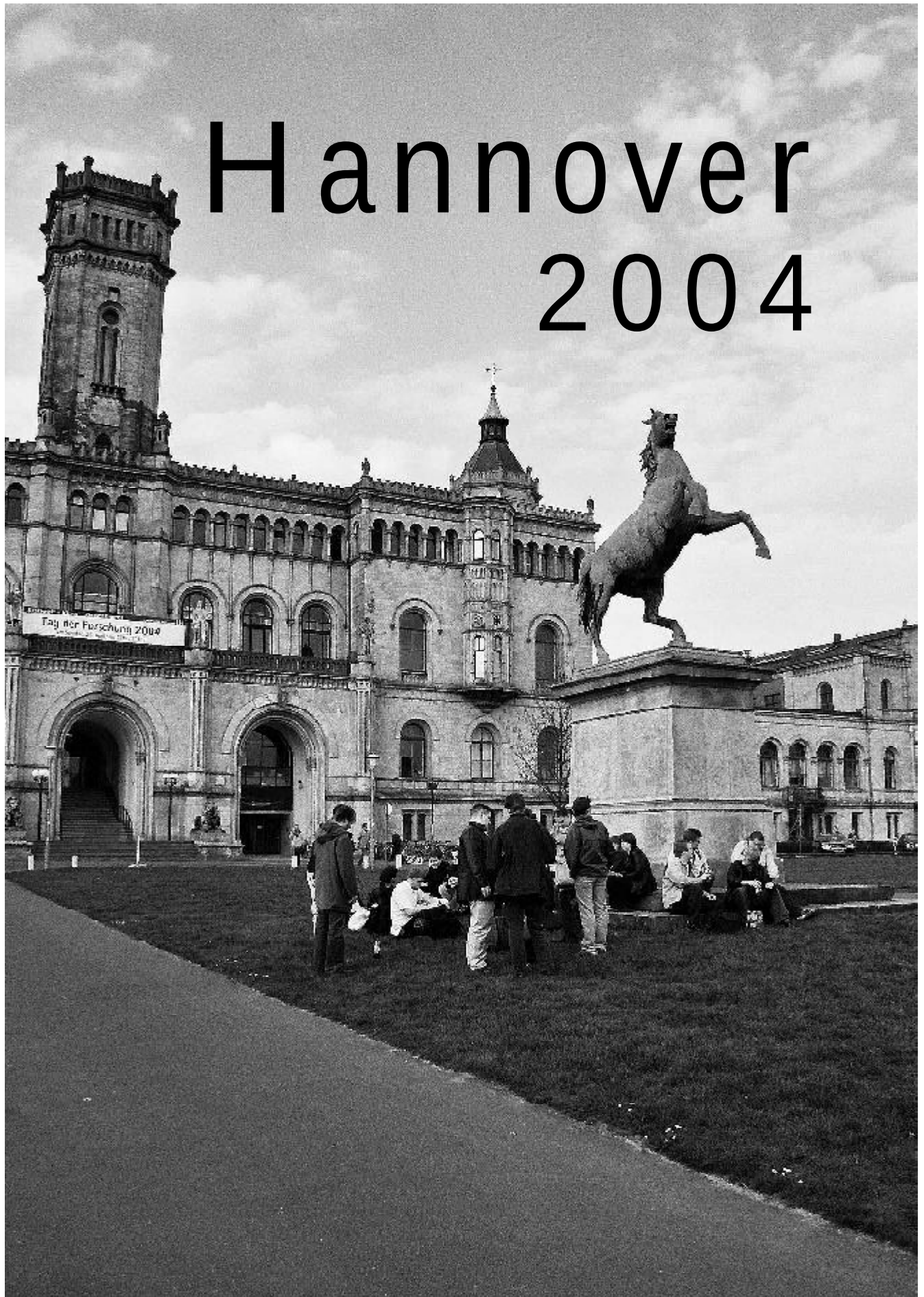
sarja kuin sujuvasti kulkeva juoni. On muitakin ongelmia. Jaettua kuvavuutua käytetään välillä hienolla tavalla mutta liian usein. Sitten välillä kuvaa kelaataan taaksepäin ja välillä mennään eteenpäin kaksinkertaisella nopeudella. Ohjaaja käyttää näitä mukanäppäriä kerronnallisia kikkailuja, jotka vain pitkittävät ja puuduttavat kokonaisuutta vaila mitään todellista ideaa.

DVD-extrat läpikatsottuani alan ymmärtää asioita. Tekijät puhuvat tauottomasti visuaalisesti "hienoista" kohtauksista eikä tippaakaan henkilö- hahmoista ja tarinan juusta. Nii-in, nämä on jätetty hirveän vähälle huomiolle. Vaikka teinien tunne-elämästä ei elämää pysäyttäviä suuria kertomuksia juuri aikaan saakaan, niin tässä asetelmassa olisi ollut ai-neksia monikudoksiseen ja hersyvään tarinaan. Avaryn ohjaajan taidot taitavat kuitenkin riittää hädin tuskin vain sujuvaan ammuskeluun ja verenlento- on, jos siihenkään. Henkilökuvi- vakavassa rakente- lussa, minkä varaan ihmissuhde-elokuva juuri pe- rustuu, on Avaryn peukalo enemmän kuin keskellä kämmentä. Katsoja ei pysty samastumaan eloku- van ohuihin henkilö- hahmoihin, koska niistä ei an- netta mitään kunnollista informaatiota. Mielenkiinto laskee, kun katsoja huomaa pureskelevansa kylmää kalkkunaa.

Kun suuret tunteet jäävät toteen näyttämättä ja huumeseksisekoilut vain silmänlumeeksi, on lop- putulos tylsä ja tasapaksu. Rules of Attraction on lattea todiste siitä, että elokuvia ei opita tekemään katselemalla roskaleffoja videolta. Toimivaan elo- kuvaan tarvitaan kokonaisuutena muutakin kuin "hyviä" juttuja. Arvostelua tehdessäni tulinkin sii- hen tulokseen, että alunperin oudoksumani eloku- van typeränkuuloinen "suomennot" itseasiassa pu- keekin elokuvaa paremmin kuin sen alkuperäisnimi.

Hannover 2004

JARMO KALLUNKI

Aika on edennyt jo kauas itse tapahtumista. Jäljellä on utuisia muistoja sekä joi-
tain epämääräisiä ja hämäriä kuvia. Ku-
kaan ei tunnu tietävän, mitä oikeastaan
tapahtui, osa ei edes sitä missä oltiinkaan.
Tänään aionkin kertoa, mikäli muistini
toimii, juuri näistä elämän suurista salai-
suuksista.

Via Baltica

Taustana sanottakoon, että kaikki alkoi tammikuus-
sa, kun syksyllä luonamme vierailleilta saksalaisto-
vereiltamme tuli sähköpostia, jossa he mm. kyseli-
vät, että milloinkas ne deltalaiset taas tulevat Han-
noveriin. Vastaus lähti nopeasti ja se kuului: heti.
Niin alkoi järjestelypuolella säpinä, joka jätettäköön
kertomatta, sillä se olisi tylsää eikä se ketään ihan
oikeasti kiinnostaisikaan. Tosin mainittakoon sen
verran, että TYY:n suosittelema vähintään vuoden
varoaika ulkomaanekskun suunnitteluun sai pitkän
nenän.

Kaiken sählingin jälkeenkin matkaan lähdet-
tiin sunnuntaina 11.4. klo 8.45, mistäs muualtakaan

kuin Assarin edestä. Viileän ja hiljaisen aamun läpi
tarponeet ekskuijijat saivat äkkiherätyksen, kun bus-
sin lähdettyä kajahti eräs gay-aiheinen biisi soimaan
napit kaakossa. Näin matkattiin Helsinkiin, mistä
poimimme ulkopaikkakuntalaiset ja erään luopion
kyytiimme. Aivan alkuperäisen suunnitelman mu-
kaan Helsingistä oli tarkoitus jatkaa säästön vuoksi
uuden Tallinnaan. Vaihdoimme kuitenkin laivaan, sillä
tarkemman harkinnan tuloksena olisihan ollut ikä-
vää matkata loppuviikko märissä alkkareissa. Tai
noh... kuka mistäkin tykkää. Joka tapauksessa Tal-
linnasta jatkettaisiin Via Balticaa pitkin läpi Viron,
Latvian, Liettuan aina Puolaan asti. Puolassa pidet-
tiin lakisääteinen 8 tunnin tauko paikassa nimeltä
Lowicz. Siellä oli menoa jos toistakin, kuten pian
nähdään. Annetaan kuitenkin itsensä ekskuvihkon
kertoa, miten matka Saksan rajalle menikään. (Ps.
Ekskuvihkon kirjoitelmia lyhennelty satunnaisesti
ja vailla mitään logiikkaa.)

Sunnuntai

08.44 Kiireisimmät ehtivät jo korkata...

09.04 Pääsiäisenajan kärsimysnäytelmä voi alkaa.

09.56 Ikävöimme jo Eskoa.

17.?? Jossain Tallinnan eteläpuolella menossa. Ruis-
leivät tutkittiin tullissa.

17.43 Via Balticalla. Oon rakastunu tähän tiehen.
Se vie mut moniin seikkailuihin.

18.08 Maasto näyttää Neuvostoliittolaiselta.

18.12 Mä oon niin kännis! Kukaan ei rakasta mua.

19.15 Auton vessa hajalla. Toinen rajanylitys het-

ken kuluttua.

21.59 Taas rajalla. Vissiin Latvia-Liettua. Salami oli hyvää.

22.13 Matti sammu.

22.16 Missä vitussa me nyt ollaan?

Maanantai

07.50 Puolassa. Bussi haisee, porukka haisee.

08.05 Kemisti sammu. Annoin sille "unilääkkeen" ja se tipahti. Sitten se oksensi Mikon päälle. Aika äijä.

09.10 Tien varrella näkynyt paljon ristejä. Pelotaa...

12.10 Olemme pienessä puolalaisessa kaupungissa nimeltä Lowicz. Hotellia ei löytynyt mutta sen sijaan viinakauppa.

17.37 Raikas ja kulttuurinhimoinen joukkomme istui paikalliseen ravintolaan 11.30 Kello 14.00 loppui ravintolasta olutlasit. 14.30 loppui hanaolut.

15.55 loppui pullo-olut. Eivät olleet puolalaiset valmiita. (toim.huom. siideri loppui 17.12)

18.58 Eero & Pete joutui paikallisen "Kalasnikovilla kutittelijan" hampaisiin. Tunnin kuluttua pojat bongasivat jo uuden puiston oluen juontiin.

19.05 Uljas Märtti pelasti hennot immet ilkeiden vedenheittäjien kynsistä.

19.08 Indiana Jones -keikka tuli heitettyä junavau-

nujen katoilla, mutta poliisi pääsi väliin.

02.15 Saksaan ei ole asiaa. Bussin tuulilasi on halki ja tullin setä pisti ekskulle stopin.

Tässä vaiheessa alkoivat ongelmat, joista kabineteissa keskustellaan edelleenkin. Bussin tuulilasissa olevan halkeaman vuoksi saksalaiset viranomaiset katsoivat bussin olevan vaaraksi liikenteelle. Siksi-pä maahanpääsymme evättiin. Keskellä yötä käytännössä keskellä ei-mitään pidetty matkanjohdon kriisikokous kuitenkin sai kuin saikin jotakin aikaan: aamun tullen bussi pääsisi rajan yli erikoisluvalla. Ehtona oli ajopelin telakointi Berliiniin. Niinpä noin 12 tunnin odottelun jälkeen pääsimme tiistaina Saksaan. Berliiniin tosin ei menty, joten olimme käytännöllisesti katsoen laittomasti liikenteessä. Niinpä matkasuunnitelmaa vaihdettiin nopeasti: alkuperäinen meni roskiin ja tilalle astui uusi kuinkavältät-viranomaiset -reitti. Se tarkoitti, että välttelimme autobaanoja ja muita suuria valtateitä, kulkiem pikkuteitä Hannoveriin. Sama koski paluureittiä. Alunperin tarkoitus oli palata Via Balticaa, mutta koska siellä olisi ollut rajatarkastukset vastassa, niin valitsimme Tanska-Ruotsi-reitin tarkastusten välttämiseksi. Näin ekskusta tuli "Delta Itämeri -tour", kuten sanottiin. Matkalaiset ilahtuvat, sillä tämän jälkeenhän alkoholikiintiö oli vapaa. Saksaan kuitenkin päästiin.

Hannover

Matkanteko hidastui pikkuteillä, mutta koska ensimmäisen päivän ohjelma oli jo mennyt harakoille, niin se ei enää juuri haitannut. Bussi keikkui eteenpäin, ja porukka pääsi hiljalleen jälleen pieneen sievään. Maisemista huomasi, että olimme tulleet länteen. Eroa itään oli kuin päivällä yöhön. Saksalaisen vessa olisi ollut puolalaiselle omakotitalo kaikilla herkuilla, autoista nyt puhumattakaan. Menimme myös Wittenbergin läpi, ja paikalla pari eksklaista koki syvällisen uskonnollisen heräämisen; he halusivat viedä omat teesinsä eli paistaa pari munnaa. Se kuitenkin jätettiin tekemättä, sillä meidänhän piti nimenomaan välttää poliisia. Hannoveriin ehdittiin iltayhdeksän jälkeen.

Ensimmäiseksi majoituskoululle saapumisen jälkeen matkaaajat syöksyivät suihkuun, mutta se ilo ei kauaa kestänyt, sillä saksalaistoverimme olivat ottaneet jo useamman odotellessaan, ja niinpä

matkalaiset vietiin yliopistolle kartuttamaan humalaa. Aikanaan tuli se aamukin, jolloin allekirjoittanut huomasi kauhukseen, ettei ekskuvihko ollut tullut mukaan, vaan se oli tylästi jätetty bussiin. Eipä sillä, ei siihen kukaan olisi mitään ehtinyt kirjoittamaan, sillä majapaikassa oli aikarajoitus, ja paikan piti olla tyhjä kello 9-20. Suurin harmi onkin se, että joudun muistelevaan mitä millonkin tapahtui. Siitähän ei ole koskaan seurannut mitään hyvää... Keskiviikkopäivä meni yliopiston ja kaupungin kiertelyssä ja paikkoihin tutustumisessa. Iltapäivällä oli vuorossa sikäläinen kaljaviesti, jossa aikaraja oli sen verran kireä, ettei yksikään joukkue ehtinyt viimeiselle rastille. Kisan jälkeen oli vuorossa tärkein eli baarikierros. Muutaman kokeilun jälkeen löytyi jokaiselle jotakin ja kaikille Mega Q. Iltapäivä myöten ekskuilijat sitten valuiivat majapaikkaan, toiset myöhemmin kuin toiset.

Torstaiamuna oli laitoskierros ja päivällä vapaata shoppailua, toisin sanoen pubit kutsuivat. Illansuussa bussikuskit tulivat yliopistolle tuoden

huonoja uutisia: joku oli ajanut ilmeisesti rekka-autolla bussin perän hajalle. Kiitos vain. Olimme suunnitelleet perjantaiksi kierroksen Hampurissa, mutta nyt emme enää voineet ajaa päiväsaikaan, sillä poliisi ei luultavastikaan olisi pitänyt siitä, että bussin perä näyttää vappuviuhkalta. Muistetaan nyt, että bussi ei olisi ennen tätäkään saanut olla liikenteessä. Pienen neuvonpidon jälkeen haistimme asialle ja lähdimme pelaamaan kyykkää. Pelin lopputulosta ei kukaan jaksa muistaa, mutta tällä kertaa saksalaiset eivät kuuleman mukaan olleet ihan ylivoimaisia. Illalla olikin sitten Wiwiparty eli paikalliset opiskelijabileet. Paikka oli tupaten täynnä vailla mitään ilmastointia. Kuumuus ajoi jopa sitkeimmätkin deltaiset ulos, joten vaihdoin maisemaa. Tiivistunnelmaisen yön jälkeen majapaikkaan oli ilmestynyt pari lasta.

Perjantaina ei ollut mitään ohjelmaa, sillä lähdön piti olla aamulla. Pakkaamisen jälkeen suunnasimme aiemmin tiedusteltuun lähikauppaan, jonka väkevien varasto tyhjensi alta aikayksikön, kun

edelleen janoiset matkalaiset päästettiin bussista. Sen jälkeen jouduimmekin rötväämään ympäri kaupunkia ja kuluttamaan aikaa juopotellessa. Porukka valui noin kello 18 yliopistolle heittämään hyvästit isännillemme. Tarkoitus oli vielä touhuta jotakin, mutta bussikuskit halusivat jo Ruotsiin. Niinpä maantie kutsui. Joku oli muuten ilmeisesti kypsytynyt

matkanjohtajan ainaiseen näppäilyyn ja halusi jättää kyseisen mankujan saksalaisten riesaksi.

Ajoimme yön turvin ulos Saksasta. Onnekin onnikalla oli, sillä pääsimme ratsian ohi kuin koira veräjästä. Keskiyöllä olimme lautoilla ja sittemmin Ruotsissa. Aamuksi ehdittiinkin jo Tukhol-

maan, ja lauantaina kukin viihdytti itseään parhaaksi katsomallaan tavalla. Paluumatkalla ei ekskuvihkoon kovin montaa merkintää tullut, mutta Tukholman toimia kuvaa hyvin niistä viimeinen:

17.40 Tshä tshä.

To be or not to be

the beer is all I need

Then I will spread my seed

and help those in need

Laiva lähti joskus illalla, ja sitten kutsui tax free. Kyllä vain; joillakin porvareilla oli yhä rahaa. Laivamatka meni kaikkien odotusten vastaisesti hyvin. Yö menikin juoden tax freeen tuotteita ja kamalia

vitsejä kuunnellen. Toiset tekivät viisaasti ja nukkuivat koko matkan. Aamulla herätessämme huomasimme kauhuksemme olevamme Turussa. Ei auttanut kuin kruunata Matti(?) munanpaistomestariksi ja hipsiä Assarin nurkille. Ulkopaikkakuntalaiset ja se luopio ottivat junan alleen jo satamassa ja hävisivät Helsinkiin. Niin olisin heidän sijassaan itsekin tehnyt.

Joku on aina sanonut paremmin, joten annetaan lopukaneetti ekskuvihkolle:

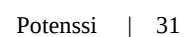
???.? Hapsiainen kiittää saksalaisia isäntiämme vieraanvaraisuudesta.

NOKIA

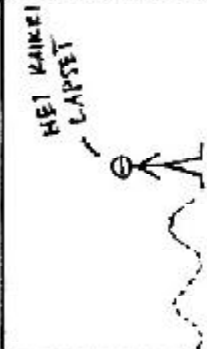
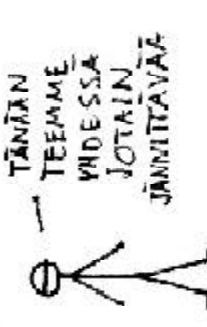
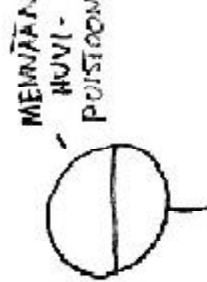
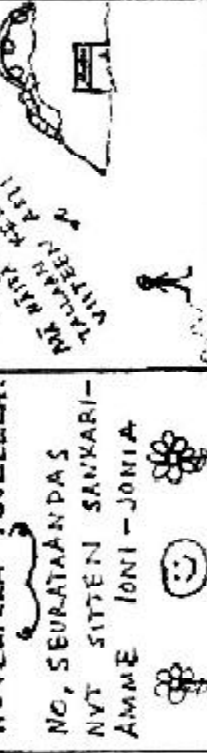
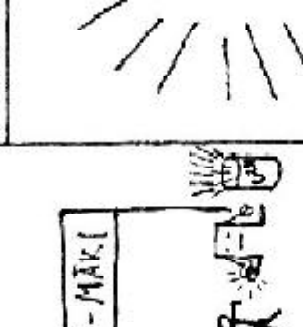
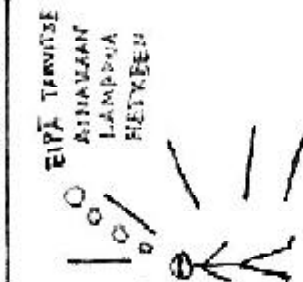
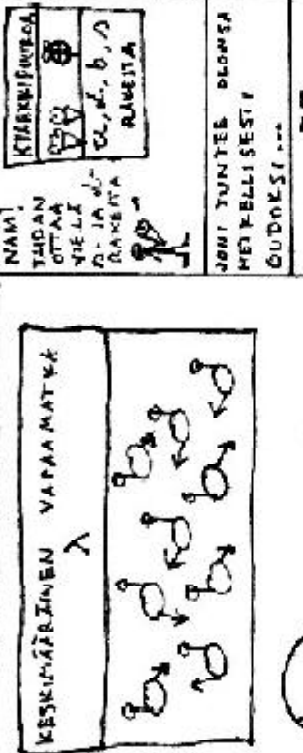
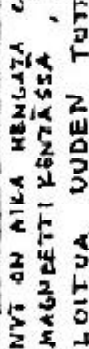
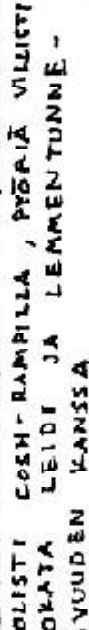
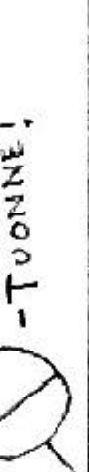
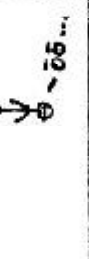
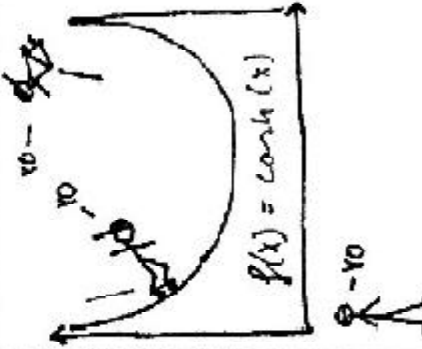
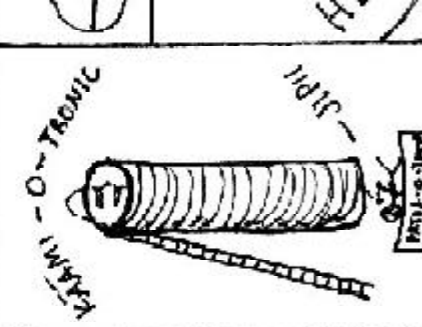
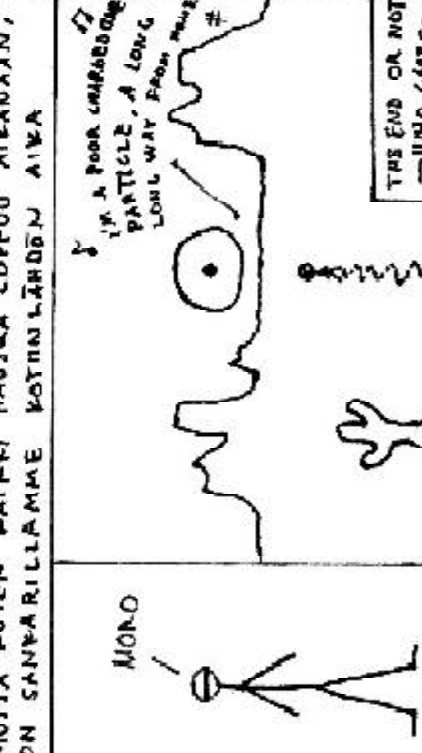
CONNECTING PEOPLE

PART V : JONI-JONI RATSASTAA JÄLLEEN

MATTI IRJALA

JONI-JONI SAAPUU KUVAAAN HEI KAIKEI LAPSET	JONI-JONI ON KUVASSA JA ON VIELÄKIN TÄNÄN TEEMME VIDESSA JOTAIN Jännittävää	MEINÄÄN - HUVI-PUUSTOON! MEINÄÄN - HUVI-PUUSTOON!	ONPAS SANKARIMME HOVELILLA TUULELLA. NO, SEURATAANPAS NYT SITTEEN SANKARI-AMME JONI-JONIA ONPAS SANKARIMME HOVELILLA TUULELLA. NO, SEURATAANPAS NYT SITTEEN SANKARI-AMME JONI-JONIA
OVELLA ON JONOA POKE-POKEINTAALIVALLI NAS, -KEINUTTA JA-MÄEN MEINÄÄ KEINUTTA JA-MÄEN LIPONIMYYJÄJÄ	JONI SAA ONNAN UUSI MERKKAUKSESSA JA ILONPITO VOI ALKAA JONI SAA ONNAN UUSI MERKKAUKSESSA JA ILONPITO VOI ALKAA	EIPÄ Terveise AHAHAAN LÄMPÖÄ HETKEEN EIPÄ Terveise AHAHAAN LÄMPÖÄ HETKEEN	ALUKSI JONI HALUAA AJAMAAN TÖRMÄYSAUTOILLA ALUKSI JONI HALUAA AJAMAAN TÖRMÄYSAUTOILLA
NYT ON AIKA HENGATA COOLSTI COIN-RAMPILLA, PYÖRIÄ VILUUTTA MAGNETTI KENTÄSSÄ, POKATA LEIDE JA LEMMENTUNNE-LOITUA UUDEN TUTTAVUUDEN KANSSA NYT ON AIKA HENGATA COOLSTI COIN-RAMPILLA, PYÖRIÄ VILUUTTA MAGNETTI KENTÄSSÄ, POKATA LEIDE JA LEMMENTUNNE-LOITUA UUDEN TUTTAVUUDEN KANSSA	KAMI-O-TRONIC KAMI-O-TRONIC	MUTTA KUTEN KAIKKI MAUSKA LOPPUU AIKANAAN, ON SANKARILLAMME KOTINLÄHDEN AIKA MUTTA KUTEN KAIKKI MAUSKA LOPPUU AIKANAAN, ON SANKARILLAMME KOTINLÄHDEN AIKA	SIITEN SÖDÄÄN PIKAKUUKAA SIITEN SÖDÄÄN PIKAKUUKAA
YÖ-YÖ YÖ-YÖ	PARENTAL ADVISOR WAS HERE PARENTAL ADVISOR WAS HERE	MONO MONO	THE END OR NOT -WHO CARES- THE END OR NOT -WHO CARES-